

La característica del nostre moviment, com la de tots els moviments nacionalistes, és presentar la marxa integral del nostre poble. En això procurem atendre les valors espirituals nostres, la nostra llengua, la nostra cultura, però alhora que atenem les valors espirituals, també cuidem del cos del nostre poble, de la seva grandesa material, de la seva riquesa.

De *El Gironès*.

Aclaració

PER informes fidedignes, hem sabut que de les 3000 pessetes, amb que el Sr. Umbert volgué assegurar-se la majoria de vots que fingué a l'Atmetlla, en les passades eleccions llegendatives, 1000 estan en poder d'una comissió de veïns per a ésser destinades a millorar les escoles públiques, i les 2000 restants les va rebre el Sr. Rector, per a esmersar les en les obres que's fan a la fassana i plaça de l'iglesia parroquial.

Amics de que el nostre llenguatge sia sempre expressió fidelíssima i transparent de la veritat dels fets, ens plau fer llealment aquesta manifestació, referint-la a lo que deïem en el solt publicat en la quarta plana del antepenúltim número de nostre periòdic.

Avui, com a les hores, pensem que la actuació del reverent Paradell en les esmentades eleccions no va ésser gens acertada; emprò no voldriem que els nostres llegidors entenguessin que quan parlarem de *deutes antics* del Rector ens referíssim a *deutes personals* del reverent Paradell, (que en aquest ordre de coses no hi volem ni debem entrar), sino a despeses fetes per dit senyor Rector com administrador dels fondos parroquials, i que mes propiament son deutes de l'*obra parroquial* que no pas del senyor Rector. *Suum amicumque...*

Moment Nacionalista

TOTA elecció ve a ser una mena de judici pràctic. Cada elector amb l'acte de votar, tria. N'hi ha que es decideixen per diners o per altres mòbils materials; n'hi ha que actuen a fi de bé, empesos únicament per ideals.

Potser a les eleccions dites *provincials* és on l'esquer idealista hauria d'estimular més el bon elector. Perquè la Mancomunitat és la personificació de Catalunya i l'instrument cabdal de la seva nacionalització. Fins l'èxit de l'actuació exterior, de la política intervencionista a Madrid, depèn principalment del prestigi de la nostra Mancomunitat.

Algunes vegades els nostres diputats a Corts han manifestat llur confiança en l'adveniment normal i suau de l'Autonomia en un moment de cordialitat a les Corts d'Espanya i d'efusió entre els representants de l'Estat i de Catalunya. Però aquest moment—diem nosaltres—dificilment arribaria sense un ambient propici. Cal un jorn primaverat i unes aures perfumades i un cel diàfan i un sol estimulant perquè el diàleg esdevingui confidencial i efusiu. Però més que això, cal que l'interlocutor suggestioni o convenci. I Catalunya no será compresa ni estimada sino esdevé plenament nacionalista. La commiseració que desvetllés una Catalunya miserosa, esquifida i massa reverend, podria arribar a produir el gest de beneficència, però no la reparació integral, justa, cordialíssima que ens portés l'Autonomia i que refés o, mes ben dit, que solidés per primera vegada la superior i harmònica unitat d'Ibèria.

I en canvi si la densitat nacionalista de Catalunya creix, vindrà fatalment — sincer o fingit — el moment d'efusió de l'Estat i de les oligarquies centrals envers nosaltres, i si no vingnès tant se valdria, perquè el tomb a favor nostre es produiria gairebé d'una manera mecànica.

De *La Veu de Catalunya*.

